

I. Co to jest plagiat?

Można podać za encyklopedią PWN, że plagiat to „naruszenie osobistych praw autorskich polegające na przywłaszczeniu całości lub części cudzego utworu, pracy, nauk, dzieła artyst. itp., a także zapożyczenie treści z cudzych dzieł (bez względu na nośnik), podane jako własne i opublikowane pod własnym nazwiskiem” (Wielka Encyklopedia PWN, Warszawa 2004, tom 21, s. 124).

Plagiatem jest „przywłaszczenie” tak całości, jak i znaczących lub istotnych części lub fragmentów utworu. Za plagiat uznaje się także powtórzenie w mniej lub bardziej zmienionej formie istoty cudzego utworu. Ten ostatni przypadek niewątpliwie jest trudniejszy do wykrycia oraz oceny z punktu widzenia przepisów prawa.

Plagiat jest rodzajem naruszenia praw autorskich. Dlatego poniżej chcielibyśmy nieco przybliżyć istotę tych praw oraz niektóre elementy ich prawnej regulacji.

II. Czym są prawa autorskie?

Są to prawa autora, przysługujące w odniesieniu do stworzonego przez niego utworu. Podstawowym aktem prawnym regulującym zagadnienia praw autorskich (w tym uprawnień autorów), ich ochrony, sankcji za naruszenia i inne zagadnienia powiązane, jest ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (w dalszej części niniejszych wyjaśnień będziemy pisać o ‘Prawie autorskim’).

W ramach praw autorskich wyróżnia się autorskie prawa osobiste oraz autorskie prawa majątkowe. Podział ten niesie z sobą zasadnicze różnice reżimu prawnego odnośnie obu postaci praw autorskich.

Autorskie prawa osobiste chronią nieograniczoną w czasie i nie podlegającą zrzeczeniu się lub zbyciu więź twórcy z utworem. Podstawowym prawem z tym zakresie, wymienionym na pierwszym miejscu wśród przykładowego wyliczenia praw osobistych przysługujących autorowi, jest prawo do autorstwa utworu. Prawo to jest niewątpliwie prawem podstawowym dla innych autorskich praw osobistych i majątkowych. Dlatego ustawodawca zawarł w Prawie autorskim regulacje szczególnie zabezpieczające przed „przywłaszczeniem” cudzego utworu. Twórca może chcieć udostępnić utwór anonimowo, a więc bez podania jakiegokolwiek oznaczenia (nazwiska lub pseudonimu) autora. Nie jest jednak dopuszczalne podawanie się za twórcę utworu, nawet za zgodą rzeczywistego twórcy. Wyrazem tego zakazu jest zawarty w Prawie autorskim przepis karny penalizujący przywłaszczenie sobie autorstwa całości lub części cudzego utworu oraz wprowadzanie w błąd co do autorstwa całości lub części utworu (poniżej). Co więcej, w naszej opinii rzeczywisty twórca może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej w przypadku wyrażenia innej osobie zgody na oznaczenie przez nią utworu jako własnego. W tym wypadku możemy bowiem mieć do czynienia z pomocnictwem w popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia lub wprowadzania w błąd. Uważamy, że taka sytuacja występuje w przypadku pisania prac magisterskich na zamówienie.

Inne wymienione przykładowo w Prawie autorskim autorskie prawa osobiste, jak choćby prawo do decydowania o pierwszym udostępnieniu utworu publiczności lub prawo do nadzoru nad sposobem korzystania z utworu, w praktyce ulegają często ograniczeniom umownym, co oznacza, że twórca zobowiązuje się wobec kontrahenta, że nie będzie korzystał ze swoich praw. Twórca może się zresztą zobowiązać także do nieoznaczenia utworu swoim nazwiskiem, co jednak nie może prowadzić do stworzenia wrażenia, że autorem utworu jest inna konkretna osoba lub osoby.

Autorskie prawa majątkowe to nic innego jak prawa autora/twórcy oraz jego następców do osiągnięcia korzyści ekonomicznych z tytułu korzystania z utworu przez osoby trzecie. Prawo autorskie wprowadza mechanizmy wyłączające w pewnym zakresie autorskie prawa majątkowe spod ogólnego reżimu praw

majątkowych (np. wyłączenie ich spod egzekucji dopóki służą twórcy). Jest to przejawem szczególnej ochrony jednostek twórczych w społeczeństwie. Autorskie prawa majątkowe są jednak – w przeciwieństwie do autorskich praw osobistych – zbywalne, czyli mogą być przedmiotem obrotu. Autorskie prawa majątkowe nie są także nieograniczone w czasie – cecha ta jest również przeciwstawiana autorskim prawom osobistym. W chwili obecnej okres trwania autorskich praw majątkowych to 70 lat liczonych od określonych w ustawie zdarzeń. Zdarzeniem takim będzie przede wszystkim śmierć twórcy. Dzięki tej regulacji z dóbr twórcy może korzystać kilka pokoleń jego spadkobierców. Z chwilą wygaśnięcia autorskich praw majątkowych otwiera się dla osób trzecich możliwość korzystania z utworu bez zezwolenia autora lub jego następców prawnych, z zastrzeżeniem obowiązku przestrzegania autorskich praw osobistych.

III. Co to jest utwór?

Nie sposób mówić o prawach autorskich bez zdefiniowania utworu. Utwór jest bowiem przedmiotem prawa autorskiego, czy też praw autorskich.

Prawo autorskie definiuje utwór jako „każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia”. Przez przejaw działalności należy rozumieć jej wynik, rezultat.

Po pierwsze, z pojęciem utworu możemy mieć do czynienia tylko w związku z „działalnością twórczą”. Zwrot ten – użyty w Prawie autorskim – nie pokrywa się idealnie z powszechnym rozumieniem działalności twórczej, z którą często kojarzone są praca lub wyniki pracy znanych pisarzy, artystów, czasem naukowców itp. Prawo autorskie przez działalność twórczą rozumie każdą działalność, w wyniku której powstają nowe zjawiska – np. rzeźby, fotografie (także amatorskie), wykonania artystyczne, teksty – czyli przejawy działalności „tworzącej”, niezależnie od ich uznania za „twórczość” w odbiorze powszechnym. Prawo autorskie nie uzależnia bowiem ochrony utworu od jego wartości, w szczególności wartości artystycznej.

Ponadto, działalność twórcza, a właściwie jej przejaw, aby mógł zostać uznany za utwór, musi mieć charakter indywidualny. Utwór powinien odzwierciedlać indywidualność autora lub autorów. Dla wyjaśnienia pojęcia „indywidualności” zestawia się je czasami z pojęciem „oryginalności”. W konsekwencji, za utwór nie może zostać uznany taki przejaw działalności twórczej (w rozumieniu Prawa autorskiego), który co prawda prowadzi do powstania nowego zjawiska, ale jest powtórzeniem utworów już istniejących – np. kopia rzeźby. Odrębnym zagadnieniem jest, że w przypadku powtarzania zjawisk (utworów) istniejących, przy jednoczesnym wprowadzeniu zmian nadających nowemu zjawisku rys indywidualny osoby „przerabiającej” utwór dotychczasowy, może powstać nowy utwór, objęty ochroną Prawa autorskiego niezależnie od ochrony przysługującej twórcy utworu dotychczasowego, „przerabianego”. Oczywiście nieuniknione są sytuacje, w których ocena, czy dany przejaw działalności twórczej posiada „indywidualny charakter”, nie jest jednoznaczna.

Prawo autorskie jednocześnie ogranicza możliwość objęcia ochroną niektórych wytworów działalności twórczej, nawet jeżeli można ustalić, że mają one charakter indywidualny. Nie są mianowicie objęte ochroną odkrycia, idee, procedury, metody i zasady działania oraz koncepcje matematyczne. Nie znaczy to, że nie mogą być chronione prace, w których znajdują się elementy wymienione w zdaniu poprzedzającym. Tym niemniej w takim wypadku ochronie podlega wyłącznie sposób wyrażenia, a nie treść. Oznacza to, że Prawo autorskie skupia się przede wszystkim na ochronie wartości estetycznych pracy. I tak, naszym zdaniem, praca z dziedziny np. filozofii, czy historii, przedstawiająca nowe jakościowo spojrzenie na określone zagadnienie, będzie chroniona w swej warstwie literackiej, pozbawiona będzie jednak ochrony co do swej istoty, czyli co do opisanej w pracy nowej idei przedstawionej przez autora. W konsekwencji możliwe jest przywoływanie przez późniejszych autorów

znanej wcześniej idei bez zezwolenia autora pierwotnego. Niestety w wielu przypadkach bardzo trudne może być dokonanie rozróżniania między rzeczywistą ideą, o której mowa w Prawie autorskim, a pomysłem o charakterze „fabularnym”, który należało by raczej uznać za wartość estetyczną. Wydaje się, że ocena byłaby znacznie prostsza w wypadku np. nowatorskich prac z dziedziny matematyki, ograniczających się do przedstawienia nowych koncepcji zgodnie z regułami zapisu matematycznego. Praca taka raczej nie mogłaby korzystać z ochrony prawnoautorskiej, ponieważ trudno byłoby doszukać się indywidualności, czy też oryginalności, w samym zapisie koncepcji matematycznej, która (koncepcja) mocą decyzji ustawodawcy ochronie nie podlega. Nie oznacza to, że w stosunku do elementów, o których mowa powyżej, ich autorzy nie mają żadnej ochrony. Możliwość ochrony wynika bowiem z art. 23 i 24 Kodeksu cywilnego. Art. 23 k.c. wprost deklaruje, że pod ochroną prawa cywilnego pozostają takie dobra osobiste człowieka, jak m.in. twórczość naukowa, wynalazcza czy racjonalizatorska, a więc właśnie odkrycia, idee, procedury itd.

Należy zaznaczyć, że w pewnym zakresie elementy, o których mowa powyżej, jakkolwiek wyłączone spod ochrony Prawa autorskiego, mogą być chronione także na podstawie przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej jako wynalazki (na które udzielane są prawa zwane patentami) lub wzory użytkowe (prawo ochronne na wzór użytkowy). Jest to jednakże ochrona na innej płaszczyźnie i służąca innemu celom, niż ochrona prawnoautorska.

Ostatnią przesłanką uznania przejawu działalności twórczej za utwór dla celów Prawa autorskiego jest jego „ustalenie w jakiegokolwiek postaci”. Istotne jest bowiem, że ochronie Prawa autorskiego podlega rezultat działalności twórczej, a nie sama działalność. Konieczne jest więc uchwycenie tego rezultatu. Zagadnienie jest stosunkowo proste w przypadku utworów ustalonych jako zapis o jakiegokolwiek postaci (np. tekst, zapis symbolami innymi niż alfabet, zapis magnetyczny) lub przybrania postaci fizycznej (np. rzeźby, zdjęcia). Komplikacje mogą powstawać w przypadku utworów, których ustalenie jest chwilowe i nie pozostawia po sobie substratu materialnego, jak np. wykonanie przedstawienia teatralnego, które nie zostało sfilmowane, a jednak mogło zostać zaobserwowane, a co za tym idzie również powtórzone – mniej lub bardziej dokładnie – przez osoby trzecie.

W związku z zagadnieniem ustalenia przejawu działalności twórczej należy podkreślić, że ustalenie jest warunkiem wystarczającym ochrony przez Prawo autorskie. W szczególności autor utworu, czyli twórca, nie jest zobowiązany do spełnienia jakichkolwiek formalności w celu uzyskania ochrony. Co więcej, w wielu wypadkach polski system prawny nie przewiduje możliwości dokonania czynności formalnych, które mogłyby mieć wpływ na zakres ochrony twórcy w odniesieniu do utworu. Niektóre utwory można objąć niezależną od Prawa autorskiego ochroną na podstawie przepisów wspomnianej już powyżej ustawy Prawo własności przemysłowej. W szczególności w grę mogą wchodzić przepisy o wzorach przemysłowych. Regulacja ta uzależnia przyznanie ochrony od spełnienia określonych wymogów o charakterze rejestracji.

Należy dodatkowo zwrócić uwagę, że utwory, a więc przejawy działalności twórczej o indywidualnym charakterze, podlegają ochronie niezależnie od ich wartości – wspomnieliśmy o tym powyżej. Oznacza to, że ochronie podlegają także utwory, które – czy to w ocenie powszechnej czy też czyjejkolwiek ocenie osobistej – nie posiadają żadnej wartości artystycznej, ekonomicznej lub jakiegokolwiek innej (np. estetycznej, użytkowej). Za przykład posłużyć zapewne mogą niektóre pisemne prace uczniów (np. tzw. wypracowania) lub studentów, w tym prace magisterskie. Takie prace oraz ich autorzy również korzystają z pełnej ochrony Prawa autorskiego, oczywiście zawsze pod warunkiem, że prace te można uznać za utwory w rozumieniu tego Prawa (o czym wyżej).

Co więcej, utwór podlega ochronie na podstawie Prawa autorskiego chociażby miał postać nie ukończoną. Nie jest więc dopuszczalne także samowolne „przejęcie” cudzego, rozpoczętego utworu, i „dokończenie” jako własnego.

Prawo autorskie (ustawa) podaje przykładowe wyliczenie utworów, które mogą być przedmiotem prawa autorskiego (rozumianego jako prawo podmiotowe). Od 1 stycznia 2003 r. wyliczenie to obejmuje następujące utwory: 1) wyrażone słowem, symbolami matematycznymi, znakami graficznymi (literackie, publicystyczne, naukowe, kartograficzne oraz programy komputerowe), 2) plastyczne, 3) fotograficzne, 4) lutnicze, 5) wzornictwa przemysłowego, 6) architektoniczne, architektoniczno-urbanistyczne i urbanistyczne, 7) muzyczne i słowno-muzyczne, 8) sceniczne, sceniczno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne, 9) audiowizualne (w tym filmowe).

Przedmiotem prawa autorskiego są także zbiory, antologie, wybory, bazy danych spełniające cechy utworu, nawet jeżeli zawierają nie chronione materiały, o ile przyjęty w nich dobór, układ lub zestawienie ma twórczy charakter.

IV. Czy każdy utwór podlega ochronie na podstawie Prawa autorskiego?

Prawo autorskie wyłącza spod ochrony pewne wytwory działalności ludzkiej, niezależnie od tego czy spełniają wymogi uznania ich za utwory w rozumieniu Prawa autorskiego, czy też nie.

Nie stanowią przedmiotu prawa autorskiego:

- 1) akty normatywne lub ich urzędowe projekty,
- 2) urzędowe dokumenty, materiały, znaki i symbole,
- 3) opublikowane opisy patentowe lub ochronne,
- 4) proste informacje prasowe.

Wyłączenie spod ochrony daje osobom trzecim możliwość korzystania z wymienionych powyżej elementów, w szczególności bez uzyskiwania bezpłatnego lub odpłatnego zezwolenia ich autorów. Czy wyłączenie spod regulacji Prawa autorskiego oznacza, że ktokolwiek może zamieścić, np. pod opisem patentowym, swoje nazwisko, sugerując że jest autorem tego opisu? Zdecydowanie nie, ponieważ opis taki może korzystać z ochrony na podstawie Kodeksu cywilnego.

W praktyce problematyczne może być rozróżnienie prostej informacji prasowej od informacji nie mieszczącej się w tak zakreślonych granicach. Za prostą informację prasową zapewne można uznać krótką, kilkuzdaniową informację zawierającą opis faktów, bez komentarzy lub ocen autora. Nie podejmujemy się precyzyjnego określenia od jakiego „momentu” informacja prasowa podlega ochronie Prawa autorskiego.

V. Czy prawa autorskie zawsze przysługują autorowi, czyli twórcy?

Prawa autorskie przysługują przede wszystkim twórcy lub współtwórcom. Stwierdzenie to jest niewątpliwie odnośnie autorskich praw osobistych. Prawo autorskie zawiera także domniemanie – zgodne z większością sytuacji spotykanych w praktyce – że twórcą jest osoba, której nazwisko w tym charakterze uwidoczniiono na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek inny sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu.

Również autorskie prawa majątkowe przysługują zazwyczaj od początku twórcy. W takim wypadku twórca może je zbywać w całości lub w części, jak również udzielać zezwolenia na korzystanie z utworu w określonym zakresie.

Prawo autorskie ustala jednak sytuacje wyjątkowe, w których autorskie prawa majątkowe przysługują – ostatecznie lub czasowo lub zależnie od dokonania określonych czynności – innym niż twórca (twórcy) osobom. Te wyjątki to szczególnie utwory zbiorowe jako całość (prawa przysługują producentowi lub wydawcy), utwory wytworzone w wyniku wykonywania obowiązków ze stosunku pracy (prawa

przysługują pracodawcy, w szczególności instytucji naukowej w przypadku pracownika naukowego), a także prace dyplomowe studentów (prawo pierwszeństwa publikacji przysługuje uczelni).

VI. Dozwolony użytek chronionych utworów

Prawo autorskie ustala szereg sytuacji, w których osobom trzecim wolno korzystać z chronionych utworów. Oznacza to przede wszystkim, że osoby korzystające nie muszą ubiegać się u twórcy lub osoby, której w danej chwili przysługują autorskie prawa majątkowe, o zgodę na korzystanie. Tym niemniej w określonych przypadkach twórca lub jego następcom należy się wynagrodzenie za korzystanie z utworu w ramach dozwolonego użytku.

Prawo autorskie wyraża ponadto regułę generalną, wg której korzystanie z utworu w granicach dozwolonego użytku musi być w miarę możliwości połączone z wymienieniem imienia i nazwiska twórcy oraz podaniem źródła. Dlatego dozwolony użytek nigdy nie może być rozumiany jako zezwolenie na podanie się za autora danego utworu.

VII. Odpowiedzialność za naruszenie praw autorskich

Prawa autorskie są chronione przez system prawny, co oznacza, że tzw. osoba trzecia, która narusza prawa autorskie, może zostać za naruszenie pociągnięta do odpowiedzialności, przy czym w grę wchodzi tak odpowiedzialność cywilna (a więc np. konieczność zapłacenia autorowi odpowiedniej kwoty pieniężnej, najczęściej określonej wyrokiem sądowym), jak też odpowiedzialność karna (naruszenie praw autorskich może być przestępstwem).

VII.A. Odpowiedzialność cywilna za naruszenie praw autorskich

Twórca – a w braku jego sprzeciwu i po śmierci twórcy także niektórym jego spadkobiercom oraz stowarzyszeniom twórców lub organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, która zarządzała prawami autorskimi zmarłego twórcy – przysługują roszczenia o zaniechanie działań zagrażających autorskim prawom osobistym twórcy, w razie zaś dokonanego naruszenia roszczenia o dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków. W przypadku zawinionego naruszenia, także roszczenia o przyznanie odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub o uiszczenie przez sprawcę odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany przez twórcę cel społeczny.

Twórca lub osoba, której w danej chwili przysługują autorskie prawa majątkowe, może żądać od osoby, która naruszyła autorskie prawa majątkowe, zaniechania naruszenia, wydania uzyskanych korzyści albo zapłacenia w podwójnej, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione, potrójnej wysokości stosownego wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia; twórca może również żądać naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli działanie naruszającego było zawinione.

Ponadto, uprawnieni mogą domagać się, ażeby sprawca zawinionego naruszenia dokonanego w ramach działalności gospodarczej podejmowanej w cudzym albo we własnym imieniu, choćby na cudzy rachunek, uiszczył odpowiednią sumę pieniężną z przeznaczeniem na powołany do życia Prawem autorskim Fundusz Promocji Twórczości. Suma ta nie może być niższa niż dwukrotna wysokość uprawdopodobnionych korzyści odniesionych przez sprawcę z dokonanego naruszenia.

Prawo autorskie przewiduje także inne sankcje cywilnoprawne. Do tego należy dodać możliwość dochodzenia roszczeń wynikających z przepisów Kodeksu cywilnego.

Nie ulega wątpliwości, że osoba dopuszczająca się plagiatu będzie uznana za naruszającą prawa autorskie w sposób zawiniony. Trudno bowiem wyobrazić sobie nieumyślny plagiat. W rezultacie sprawca plagiatu będzie odpowiadać na zastrzonych zasadach.

VII.B. Odpowiedzialność karna za naruszenie praw autorskich

Plagiat jest przestępstwem. Prawo autorskie stanowi, że kto przywłaszcza sobie autorstwo albo wprowadza w błąd co do autorstwa całości lub części cudzego utworu albo artystycznego wykonania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Prawo autorskie ponadto zawiera szereg innych przepisów o charakterze karnym, mających służyć skuteczniejszej ochronie praw autorskich.

Trzeba zwrócić uwagę, że w przeciwieństwie do wielu innych czynów uznawanych przez Prawo autorskie za przestępstwa, ściganie wskazanego powyżej działania następuje z urzędu, a nie tylko na wniosek pokrzywdzonego. Jest to zapewne przejaw przekonania ustawodawcy, w naszej opinii uzasadnionego, o wyjątkowej szkodliwości zjawiska plagiatu.

VIII. Konsekwencje popełnienia plagiatu na uczelni

Na koniec pragniemy zwrócić uwagę na fakt, że obowiązująca od 1 września 2005 r. ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym zwraca szczególną uwagę na zjawisko plagiatu i konieczność jego zwalczania.

Zgodnie ze wspomnianą ustawą w razie podejrzenia popełnienia przez studenta czynu polegającego na przypisaniu sobie autorstwa istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu rektor niezwłocznie poleca przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

W razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa rektor jednocześnie z poleceniem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego może zawiesić studenta w prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną.

Jeżeli zaś w wyniku postępowania wyjaśniającego zebrany materiał potwierdza przypisanie sobie autorstwa istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu, rektor wstrzymuje postępowanie o nadanie tytułu zawodowego (magister, inżynier, licencjat i równorzędne) do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną oraz składa zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa.

Jeżeli z jakichkolwiek powodów uczelnia nie stwierdzi plagiatu na etapie postępowania o nadanie tytułu zawodowego i tytuł taki zostanie nadany, nie oznacza to bezpieczeństwa dla sprawcy plagiatu. Ustawa stanowi bowiem, że stwierdza się nieważność postępowania w sprawie nadania tytułu zawodowego, jeżeli w pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu zawodowego osoba ubiegająca się o ten tytuł przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego. Nie ma więc przeszkód dla odebrania już nadanego tytułu zawodowego. Co prawda w tym wypadku nie ma przepisu nakazującego rektorowi złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, nie ulega jednak wątpliwości, że zawiadomienie takie może i powinno zostać złożone.

Obowiązująca uprzednio ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym nie zajmowała się bezpośrednio zjawiskiem plagiatu. Nie przeszkadzało to jednak uczelniom w odbieraniu już wtedy - w razie stwierdzenia plagiatu - nadanych tytułów na podstawie ogólnych przepisów postępowania administracyjnego.

Warto dodać, że także ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki zawiera przepisy bezpośrednio odnoszące się do plagiatów, dodatkowo wzmocnione z dniem 1 września 2005 r. Ustawa ta stanowi, że przesłankami do wznowienia

postępowania o nadanie stopni doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora mogą być także, oprócz wymienionych w Kodeksie postępowania administracyjnego, ujawnione okoliczności wskazujące na to, że stopień doktora lub doktora habilitowanego albo tytuł profesora został nadany na podstawie dorobku powstałego z naruszeniem prawa, w tym praw autorskich, lub dobrych obyczajów w nauce. Ponadto, rada właściwej jednostki organizacyjnej lub odpowiednio Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów, w drodze decyzji, stwierdza nieważność postępowania w sprawie nadania tytułu lub stopnia, jeżeli w pracy stanowiącej podstawę nadania tytułu lub stopnia osoba ubiegająca się o tytuł lub stopień przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego.

Oczywiście sankcje te – o charakterze administracyjnym - nie wyłączają odpowiedzialności karnej i cywilnoprawnej sprawcy plagiatu.

Powyższe opracowanie jest informacją o charakterze ogólnym i nie może być traktowane jako opinia prawna lub porada prawna.

02.10.2006 r.